

SÂU THẨM NƠI ĐÁY LÒNG

Không một tiếng chuông báo thức, không cần một ai gọi, tôi vẫn thân nhiên thức dậy sau một đêm ngon giấc. Vội vàng sà vào bàn học sắp xếp sách vở rồi lại nhanh chân tìm quần áo đồng phục trong một "biển hỗn độn", tiện tay vớ cái lược cào cào vài đường thế là buộc xong mái tóc. Bình thần xách cặp bước qua từng bậc thang xuống nhà đi ngay đến chiếc tivi rồi bật một bài nhạc thật chill, lại quay phắt lưng đi đánh răng rửa mặt. Chẳng hiểu tôi làm cái quái gì mà mất nhiều thời gian thế. Nhà bản cũng không kịp quét, ẩm chén cũng chẳng rửa, đến cả việc tự chuẩn bị cho mình một bữa sáng tôi cũng không làm được. Thoảng cái đã nghe tiếng An gọi ngoài cổng:

-Ngọc ơi đi họcccc

-An oiiii!Đợi tí -Tôi đáp lại như một phản xạ tự nhiên

Nhanh chân đi tìm giày, khi thấy giày lại chẳng thấy tất đâu .Hùng hục chạy như ma bắt lên tầng , lục tung các ngăn kéo tủ, không thấy thì lại chạy vào phòng để quần áo bên cạnh bới bới , lục lục cuối cùng cx thấy một chiếc.Cầm chiếc tất trên tay chạy xuống nhà rồi lấy một chiếc tất ở giường mẹ thế là thành một đôi. Vội vã xỏ tất đi giày thật nhanh, rồi chạy ra xe vịn ga trong sự thờ phảo nhẹ nhõm thêm cả chút mãn nguyện nữa. Trước khi đi học cái mồm nhanh nhẩu vẫn không quên "con chào ông , bố mẹ con đi học".

Vẫn bóng lưng ấy, bóng lưng của người con gái luôn đồng hành cùng tôi trên chặng đường tìm kiếm tri thức. Dù nắng hay mưa người con gái ấy vẫn luôn chờ đợi tôi mỗi ngày, vẫn luôn chịu đựng cái tính lè mề, lười thôi của tôi,vẫn luôn tươi cười vui chơi cùng tôi dù tôi có tệ thế nào đi chăng nữa.

An là một người bạn tốt. À không, phải là rất tốt, rất rất tốt của tôi. Cô ấy là một người hòa đồng, hoạt bát, luôn vui vẻ thân thiện với mọi người.Không chỉ là một người bạn tốt, An còn là một đứa con ngoan.Các công việc trong gia đình từ lớn đến bé, An đều thay mẹ làm cả, nhiều lúc An còn cùng mẹ đi làm kiếm tiền.Làm nhiều thứ như vậynhưng An chưa từng đòi hỏi một thứ gì cả, chưa từng đưa đòi mua một món đồ nào hết. Người con gái ấy vẫn luôn âm thầm chịu đựng vất vả khó khăn một mình. Đây là khi chưa có sự xuất hiện của tôi trong cuộc đời cô ấy mà thôi. Giờ đây khi đã trở thành những người quan trọng không thể thiếu của nhau chúng tôi sẵn sàng chia sẻ những khó khăn những nỗi đau mà bấy lâu kia chỉ dám giữ trong lòng. Cùng lắng nghe câu chuyện của nhau cùng vui, cùng buồn, càng làm cho tình bạn của chúng tôi thêm gắn kết.

Thực chất con người An rất nhút nhát, dễ ngại, hướng nội nên An sẽ chi tâm sự với những người mang cho cô ấy sự an toàn, những người cô ấy thực sự tin tưởng. Trong cuộc sống hàng ngày An rất mạnh mẽ thế nhưng trong chuyện tình cảm An lại nhút nhát yếu đuối đến lạ thường. Cô ấy đã thích một chàng trai gần 4 năm chỉ vì nụ cười toả nắng của chàng khi ấy. Dù thích nhiều như nào cô ấy cũng không dám tỏ tình, không dám nói ra cảm xúc của mình. Cô ấy sợ thất bại sợ rằng thứ tình cảm ngây ngô, chân thành của mình sẽ không được đáp lại.

"Không được đáp lại thì sao chứ. Mình tỏ tình chỉ để nói ra cảm xúc của mình bấy lâu nay chứ không phải tỏ tình là đòi hỏi một mối quan hệ. Thà chọn một kết thúc buồn còn hơn một nỗi buồn không có sự kết thúc"

Tôi như biến thành bà cụ non khi tư vấn chuyện tình cảm cho cô bạn thân của tôi nhưng nó đều bỏ ngoài tai hết. Cô ấy vẫn chọn âm thầm quan sát anh, dõi theo anh từng ngày mặc tôi có khuyên can như thế nào. Không nghe tôi cũng phải thôi vì tôi cũng chưa trải qua một mối tình tuổi học trò nào cả .Cũng giống như cô ấy tôi là kẻ đơn phương, đơn phương một người hơn 3 năm: khi tôi học lớp 6 , Anh học lớp 10 nhưng ít ra tôi khi ấy cũng dám viết thư tỏ tình dù chẳng nhận được hồi âm gì. Nghĩ lại vừa thấy ngại vừa thấy vui vui một kỉ niệm đáng nhớ.

Sống trên đời nếu như có một người biết rõ bạn thích gì, cần gì, khiến bạn cảm thấy gần gũi, thoải mái khi ở bên thì đó có thể là món quà lớn nhất mà cuộc sống này dành cho bạn

Và tôi - người được nhân duyên ưu ái, tôi không chỉ được ban cho một cô bạn tốt bụng -An mà còn được ban cho những người được gọi là "hào bạn thân ","hào chí cốt" không ai khác chính là Hạnh và Hường. Hai cô gái với hai tính cách trái ngược nhau. Một người mạnh mẽ, cá tính có chút ngang ngược, bướng bỉnh; một người lại hiền hòa, một chút hướng nội thêm một chút ngang ngược nhưng tất cả đều tốt bụng đều đáng trân quý,yêu thương.

Ở trước mặt họ tôi như biến thành một vật trong suốt. Tôi đang nghĩ gì ,thích gì, yêu gì họ đều biết hết. Ở bên họ tôi sẽ cảm thấy vô cùng thoải mái, nhẹ nhõm, không buồn phiền, lo lắng, cũng cảm thấy rất an toàn. Khi tâm trạng của tôi không tốt họ sẽ kiên nhẫn mà an ủi dùng đủ lời nói hài hước để tôi thấy vui. Khi không gặp được nhau chúng tôi sẽ nhắn tin gọi điện để không ai cảm thấy cô đơn buồn tẻ . Chúng tôi lớn lên cùng nhau cùng học chung một mái trường chung một lớp chúng tôi vui cùng nhau buồn cùng nhau dường như chúng tôi đã trở thành những mảnh ghép quan trọng không thể thiếu trong cuộc sống của mỗi người.

Có bao giờ bạn cảm thấy mệt mỏi hay buồn bã mất đi hứng thú với mọi chuyện và hời hợt với mọi người không?Những lúc đó có thể bạn đang rất cần một người lắng nghe mình và tôi cũng vậy. Giữa những vòng quay òn ã của cuộc sống hàng ngày, tôi chán nản và không muốn giao tiếp với bất kỳ ai, tôi buồn bã, mệt mỏi ra mặt nhưng lại sẵn sàng nói câu nếu có người hỏi han quan tâm mình. Bởi lẽ đó là lúc tôi không cần những lời khuyên, những câu chỉ dẫn giúp tôi thoát khỏi khó khăn, tôi thậm chí còn không muốn có người giúp đỡ nữa cơ mà. Lúc đó tôi chỉ cần có một người ngồi đó lặng im và lắng nghe mình mà thôi.

Và những lúc sâu nào như vậy không ai khác ,Hạnh lại đến bên tôi ,lắng tai nghe tôi kể kể , phàn nàn về nỗi đau đón sự mất mát tổn thương trong lòng.

Có lẽ do bản tính ngang bướng ương ngạnh có sẵn trong hai đứa , cộng thêm hoàn cảnh gia đình giống nhau (ông Hạnh mất khi cô còn rất bé và bà tôi mất khi tôi học lớp 5) mà chúng tôi mới đồng cảm và hiểu nhau đến thế. Đối với chúng tôi gia đình là thứ thiêng liêng cao quý và đáng trân trọng nhất vì vậy việc đối diện với sự ra đi của đáng sinh thành, dưỡng dục là sự mất mát vô cùng lớn. Và để khỏa lấp đi nỗi đau đớn sự cô đơn trống vắng trong tim chúng tôi đã ngồi lại tâm sự với nhau, cùng nhau lắng nghe và hồi tưởng về hình ảnh khi ông Hạnh còn sống, khi bà tôi còn khỏe mạnh. Lúc đó vui sướng biết bao hạnh phúc biết nhường nào. Trăm lần như một lần nào hai đứa ngồi tâm sự về cuộc sống hàng ngày, về gia đình là một lần đôi mắt chúng tôi được gột rửa.

Chúng tôi đã khóc rất nhiều ,khóc vì nỗi đau mất người thân mặc dù chuyện đã xảy ra cũng lâu rồi nhưng có lẽ thời gian chỉ làm mờ đi vết đau một cách tạm thời. Nỗi đau thực sự vẫn còn in đậm trong tim vết thương ấy rất dễ tái phát và còn nặng hơn bởi lẽ ngày mai chúng tôi dần một lớn lên cũng là lúc bố mẹ ngày một già đi. Trong những giọt nước mắt đau đớn ấy còn ẩn chứa nỗi thương cha thương mẹ. Chỉ cần nghĩ đến cảnh bố mẹ phải làm lưng vắt vò, chịu nhiều uất ức, khổ cực là trái tim tôi lại quặn thắt. Có đêm bất chợt tỉnh dậy đi vệ sinh thì tôi mới biết được bố mẹ có nhiều nỗi lo đến nhường nào. Hơn 4 giờ sáng họ đã dậy và đang tính chuyện làm ăn buôn bán mưu sinh. Phải chăng nỗi lo cơm áo gạo tiền đã tạo ra một gánh nặng vô hình đè lên đôi vai nhỏ bé kia khiến họ không sao ngủ được.Sau tất cả tôi chỉ mong cuộc sống này sẽ đối xử nhẹ nhàng với bố mẹ tôi thêm một chút, mong rằng họ sẽ luôn khỏe mạnh bình an

Trên cuộc đời này cứ ngỡ người có tính tình khác hẳn với ta thì sẽ không thể hoà hợp đc, cứ tưởng không hợp mà lại hợp không tưởng .Các bạn có đoán ra là ai không nào? Chính xác, đó là Hường. Một cô gái luôn tỏ ra mạnh mẽ trong bất kì hoàn cảnh nào, dễ ăn ,dễ ngủ , dễ nuôi.

Hai đứa bọn tôi cùng nhau đi học thêm , cùng nhau du ngoạn trên các con đường lớn bé mỗi khi đi học và cùng nhau thưởng thức những món ăn ven đường không mấy sạch sẽ nhưng lại vô cùng thơm ngon. Lần nào hai đứa đi cùng nhau thì đều có vô vàn chuyện để nói, cùng ăn ,cùng cười cùng tán phét đủ thứ trên đời. Chúng tôi cứ sống vô tư như thế đấy ,luôn sống hết mình ,sống như chỉ còn một ngày để sống.

Hai đứa tôi luôn dính nhau như sam đi đâu mà không có nhau là không vui cảm thấy lạc lõng lắm . Nhiều lúc gặp mặt nhau nhiều quá đâm ra chán, hết chuyện nói nhưng vẫn bên nhau. Dù trời nắng gắt hay lạnh giá Hường vẫn phi xuống nhà tôi chơi, dù cái chơi của tôi nói chính là việc hai đứa ngồi bấm điện thoại. Khi nào tôi báo lên Hường chơi là ngay chiều hôm ấy nó sẽ phi xe đến "rước" tôi lên. Nghỉ lại mới thấy sao ông trời lại đối tốt với mình như vậy , tặng cho mình nhiều người bạn tốt như thế này, vậy thì mình phải cố gắng giữ họ thật chặt mới được.

Không biết bạn có nhận ra rằng khi cuộc sống dần trở nên tốt đẹp hơn con người ta thường có xu hướng nghĩ về những khó khăn vất vả trong quá khứ mà mình đã trải qua nhằm thầm cảm ơn và biết ơn với chính bản thân mình khi ấy đã cố gắng không chùn bước, bỏ cuộc . Không ngoại lệ tôi cũng vậy.

Những lúc rảnh rỗi suy nghĩ về cuộc đời tôi thường nhớ về khoảng "thời gian chết" đó-khoảng thời gian tôi là một con người khác: một người vô tâm ,trẻ con, khó ưa.

Thời gian đó là khoảng cuối năm lớp 9, thời gian ôn thi lên lớp 10. Vì cũng là một đứa hiểu chuyện không ham chơi nên tôi bắt đầu ôn thi khá sớm ,tầm trước 5 tháng tính đến thời điểm thi. Trong khoảng thời gian ấy thực sự cũng rất nhẹ nhàng và không hề có áp lực, tôi được học được vui chơi thỏa thích cùng bạn bè ,thầy cô giáo nhưng càng về sau , khi thời gian ôn thi chỉ còn đếm trên đầu ngón tay nói trắng ra là chỉ còn 10 ngày , lúc bấy giờ lòng tôi đã rối ròi hơn và thật khó để gỡ những nỗi lo lắng áp lực điểm số đang bủa vây lấy đầu tôi mà giây vò qua từng giây từng phút. Thời điểm tôi thi lên lớp 10 cũng là khoảng thời gian dịch covid bước đầu xuất hiện ở nước ta vì vậy học sinh lần đầu được làm quen với việc học online gặp nhiều khó khăn,rắc rối nên Bộ giáo dục đã miễn cho chúng tôi một môn thi và thế là tôi chỉ cần thi 3 môn chính : Toán, Văn, Anh. Trong cả 3 môn thi lực học của tôi khá ổn tôi cũng là học sinh đứng top của lớp nhưng khi ấy môn Văn lại làm cuộc sống của tôi đảo lộn, con người tôi thay đổi. Vậy vấn đề của tôi gặp ở đây là gì ? Đó chính là vấn đề phải hiểu được nội dung thực sự của bài thơ từ các biện pháp nghệ thuật , ngôn từ, ngữ điệu... Nhưng tôi một chút cũng chả hiểu vì vậy mà tôi phải cặm cụi ngày đêm điên cuồng gạch ra sách , thống kê ra vớ các biện pháp nghệ thuật rồi ý nghĩa tác dụng của nó là gì, ngoài ra để viết văn hay hơn tôi còn cố bắt mình học thuộc các đoạn văn mẫu mong sau khi làm bài có thể lấy ra sử dụng. Hàng ngày luôn phải đối diện với hàng ngàn con chữ , hàng ngàn dãy số số điều đó làm tôi phát điên lên, chán ngấy hình ảnh quyển sách "Ngữ Văn 9", mệt mỏi với những đề toán đang xếp dài chờ tôi làm, bất lực với những mặt chữ nhìn vào chả biết nghĩa ra sao, đọc thế nào.

Bản thân tôi thực sự suy sụp có lẽ là khi cô giáo dạy Văn mời tôi đọc bài viết của mình, nghe cô giáo nhận xét bài làm giảm chất lượng so với đầu năm không còn sâu sắc như trước nữa mà bị dập khuôn cứng nhắc. Tự biến mình giống như cái máy khâu chỉ dập theo một khuôn, in sẵn chữ từ đầu ra giấy thì bài làm không tốt cũng là điều dễ hiểu.

Như để thử thách lòng nhẫn nại của tôi các bài kiểm tra khảo sát bắt đầu được triển khai và điểm bài thi khiến tôi chán ghét chính mình. Điểm số của tôi chỉ xoay quanh hai con số 5 và 6 cố gắng lắm thì lên được 7,5. Tự ti, bất lực, mất niềm tin vào bản thân cộng thêm áp lực , mệt mỏi trong cuộc sống là lý do tôi chán ghét mọi thứ.

Hiện tại khi nhìn lại bản thân mình khi đó ngoài việc cảm thấy xấu hổ, khó hiểu thì tôi còn thấy mình thật ngu ngốc và đáng chê cười. Ngu ngốc vì đã mang bộ mặt khó ưa để đối xử với những người trong gia đình- những người tôi thương yêu và cũng là

người yêu thương tôi vô điều kiện. Hồi ấy khi ở lớp, ở trường tôi luôn thoải mái vui chơi nô đùa với bạn bè nhưng mỗi khi về nhà mặt tôi lại xì ra như đũa đám. Tôi luôn tỏ ra khó chịu, bực tức với mọi người chỉ vì bản thân tôi hiện đang gặp rắc rối trong kì thi sắp tới. Thật ích kỉ và chẳng ra làm sao.

Thời gian vẫn cứ trôi và chẳng chờ đợi một ai cả và từ giờ đến lúc thi chỉ còn tính bằng giờ. Sáng hôm ấy như thường lệ tôi vẫn chuẩn bị sách vở tới trường như bao hôm khác nhưng khác là hôm nay tôi sẽ được mẹ đưa đến trường. Trong suốt cuộc đời của tôi, sự kiện quan trọng nào trong đời cũng luôn có bố mẹ đồng hành, dẫn bước chỉ lối vì thế mà tôi không run sợ nữa tôi cũng không chán ghét bản thân mình vì tôi chính là món quà vô giá mà bố mẹ tạo ra và hết mực thương yêu. Ngồi sau bóng lưng mẹ tôi cảm thấy mình thật nhỏ bé và tôi khi ấy không còn là cô gái 15 tuổi nữa mà bỗng hóa thành một đứa trẻ theo chân mẹ đến trường, cảm giác ấy thật tuyệt vời và cho tôi cảm nhận được sự an toàn tuyệt đối.

Rời xa vòng tay của mẹ tôi nhanh chân bước qua cánh cổng tận mắt chứng kiến ngôi trường mơ ước của bản thân. Nhưng sự thật là tôi hơi thất vọng. Ngôi trường không đồ sộ nhưng khi nhìn từ xa, chỉ có một dãy 4 tầng cũ kĩ duy nhất, khác hẳn hình ảnh tôi tưởng tượng và cũng cũng không giống với hình ảnh mái trường hình chữ U mà tôi đã từng học qua.

Có lẽ cảm giác hụt hẫng xa lạ, lo lắng chỉ tan biến khi tôi quan sát tổng thể ngôi trường một lượt và đập vào mắt tôi là hình ảnh cây xà cừ to lớn, cây phượng vĩ xanh tốt, những chậu hoa loa kèn tươi thắm....tất cả đều rung rinh trong nắng sớm như một lời chào đón nhiệt tình, như lời cổ vũ động viên tinh thần tôi.

Nhẹ nhàng tìm cho mình một chiếc ghế trống đặt cặp sách xuống lặng lẽ quan sát dòng người nườm nượp vào sân trường "Đông thật, nhiều người thật nhưng toàn người xa lạ", và ngày hôm nay khi đến đây thì họ đều trở thành đối thủ cạnh tranh của tôi, tôi tự nhủ bản thân mình phải thật cố gắng, nghiêm túc làm bài để có thể trở thành một phần nhỏ trong đại gia đình Trung học phổ thông Minh Phú này, nhất định là thế và tôi chắc chắn sẽ làm được.

Cẩn thận bỏ đồ dùng vào trong cặp sách, khoác lên vai, bước ra về một cách đầy tự tin, thoải mái vậy là tôi đã hoàn thành xong các bài thi -thứ đã khiến tôi phải điên đầu mệt mỏi suốt những tháng ngày qua lại diễn ra một cách nhẹ nhàng đến thế. Tôi vui sướng nhảy chân sáo ra ngoài cổng tìm mẹ mặc kệ bạn bè đang bàn tán xôn xao về đề kiểm tra vừa qua. Bờ lẽ giờ đây tôi chỉ muốn nhanh chóng được nhìn thấy mẹ, nhìn thấy ánh mắt dịu dàng và nụ cười ấm áp ấy, nếu được thì muốn sà vào lòng mẹ để thủ thỉ nói : "con đã hoàn thành tốt rồi, mẹ yên tâm nhé"

Ra đến cổng cảnh tượng làm tôi bất ngờ, ngỡ ngàng, xúc động là hình ảnh những ông bố, bà mẹ ,người thân đang tận tình đón đưa, từng giây phút ngóng chờ con. Họ chẳng quản ngại cái nắng như thiêu như đốt, chẳng để tâm khuôn mặt đang lã chã mồ hôi, đôi mắt cứ đau đáu nhìn vào sân trường trông ngóng, mong chờ bóng dáng đứa con của mình sau khoảng thời gian đầy cam go, khắc nghiệt.

Sinh con ra nuôi nấng chăm sóc mười mấy năm để rồi khi con bước vào kỳ thi trọng đại mang tính quyết định cả cuộc đời thế này bảo sao cha mẹ không lo, không áp lực cho được. Đây có lẽ là thuộc tính tâm lý hết sức bản năng, tự nhiên, là tình cảm thân thuộc, tình cảm gia đình mà người cha, người mẹ nào cũng dành cho con cái.

Tình mẫu tử quả thật kỳ diệu. Trong "biển người" mênh mông ấy chẳng mấy chốc tôi đã nhận ra mẹ đang đứng vẫy tay chào đón tôi sau khi "xung trận" trở về. Sợ tôi đói, tôi mệt, mẹ còn cẩn thận chọn từng vị bánh mì tôi thích, chọn từng loại sữa tôi hay uống, đến túi nước mía vì biết tôi không thích ngọt cũng bảo chủ quán cho nhiều đá hơn. Dù chỉ là những hành động nhỏ như vậy thôi cũng đủ chứng minh tình yêu thương cha mẹ dành cho ta nhiều đến nhường nào.

Qua mùa thi ấy quả thực tôi đã hiểu được câu nói: "Muốn hiểu thấu lòng cha mẹ hãy đến cổng trường những ngày thi ". Bao năm qua vẫn vậy mỗi mùa thi là mỗi mùa xúc động. Bờ lẽ chẳng ai thương con bằng cha mẹ, chẳng ai muốn con thành công như cha mẹ. Mỗi bước đi của con luôn có bóng hình lam lũ, nhọc nhằn của cha mẹ, mỗi hành trình con trải qua luôn có ánh mắt cha mẹ dõi theo từ phía sau.

Qua rồi cái thời cấp 2 nửa ngày ngô nửa khờ dại, mỗi ngày áo trắng khăn quàng đỏ cấp sách tung tăng tới trường. Thuở ấy chúng ta vẫn mặc định mình là những đứa trẻ chẳng biết lo lắng là gì, cái nghĩ đến nhiều nhất là việc học và việc chơi. Nhưng hôm nay đây, lần đầu tiên bước vào mái trường cấp 3 vô hình trong tôi đã có những thay đổi đáng kể trong lòng (Vậy là tôi đã bí mật nói cho bạn biết rằng tôi đã đỗ cấp 3 rồi, đỗ vào ngôi trường tôi hằng mơ ước. Thật tuyệt đúng chứ?)

Và cái cảm xúc hân hoan vui mừng của tôi càng được nhân lên gấp bội khi tôi nghe tên mình được xếp vào lớp mũi nhọn của trường- lớp 10A, do cô Nguyễn Thị Thu Hương chủ nhiệm. Quả thật bao niềm vui niềm hạnh phúc và xen lẫn một chút tự hào vỡ òa trong tôi. Mọi thứ đã khiến tôi háo hức và mong chờ đến ngày tựu trường.

Tháng 8- tháng giao mùa từ cuối hạ đến đầu thu, tháng mà những chùm hoa phượng vĩ chỉ còn thưa thớt vài nhánh nở muộn và cũng là tháng đầu tiên tôi bước vào trường trung học phổ thông Minh Phú với những bài học đầu tiên.

Tôi vẫn nhớ như in buổi đầu bước vào mái trường với cương vị là một thành viên trong Đại gia đình Minh Phú. Diện trên mình trang phục áo trắng, quần sẫm màu, khi ấy tôi ra dáng là một nữ sinh Trung học phổ thông thực sự. Vui thật đấy, háo hức thật đấy.

Ngày hôm ấy không phải là một ngày đẹp trời trong không khí mát mẻ của mùa thu, cũng không phải tiết trời oi bức của mùa hạ mà là một ngày nắng ấm - khoảnh khắc đẹp nhất của giây phút chuyển mùa. Một bầu trời trong xanh hiện ra với những đám mây bàng bạc trôi nhẹ dưới ánh bình minh từng vạt nắng bắt đầu trải dài khắp sân trường xuyên qua những tán cây phượng vĩ, xà

cừ. Tôi bỗng thấy mình như lớn hơn, trưởng thành hơn và dường như xuất hiện trong tôi là một cảm giác lạ lùng xoắn xang biết chừng nào!

Vốn là một kẻ sống thực tế vì vậy mà tôi chẳng tin vào hai từ duyên số hay định mệnh gì hết nhưng giờ đây đã khác. Từng cơn gió nhẹ nhàng vui đùa với nắng mơn man trên khuôn mặt tôi, gió ham vui nô đùa luôn cùng những chiếc lá vàng cuối cùng còn sót lại trên cây, tôi vô thức nhìn theo những chiếc lá đang dần hạ mình tiếp đất và trong một khoảnh khắc tôi đã nhìn thấy cậu giữa hàng trăm hàng ngàn người- chàng trai tôi từng theo đuổi năm ấy nhưng bất thành. Tôi bỗng thu mình nhớ về cậu, nhớ về nụ cười ấy. Cậu hay cười với mọi người...và cả với tôi. Tôi không nhớ đã bao lần tôi để mặc cho mình trở nên ngây dại vì nụ cười của cậu. Và một lúc nào đó, tôi nghĩ mình đã say. Người ta thường gọi đó là nụ cười tỏa nắng, với tôi, đó không chỉ đơn thuần là nắng, nó mang trong mình vị mặn của đại dương và của những giọt nước mắt, trong như nắng và sáng tựa những ngôi sao băng. Cả thanh xuân của tôi không phải chỉ dành để thích cậu, cũng chẳng phải sâu đậm nhất là cậu, cậu cũng đã thăng thừng từ chối đi thứ tình cảm chân thành của tôi khiến tôi thực sự tổn thương. Giờ đây khi không còn thích cậu dù chỉ một chút nhưng với tôi cậu vẫn luôn đặc biệt. Cậu như một giấc mơ đẹp đến không tưởng nhưng chẳng bao giờ có thể thành sự thật.

Đang trong cơn mơ màng tôi được đánh thức quay về thực tế khi tiếng trống báo hiệu năm học mới, khởi đầu tương lai qua con đường học vấn và đánh dấu một bước ngoặt lớn trong đời mình bắt đầu vang dội. Nhẹ nhàng đưa mắt quan sát ngôi trường một lần nữa, giật mình khi thấy nó uy nghiêm, to lớn và đẹp đến lạ thường. Có lẽ khi con tim đã thuộc về nơi đây, một lòng hướng về nó thì tôi mới thấy được vẻ đẹp thực sự của mái trường này. Hòa lẫn vào trong sự háo hức, đông vui của không khí ngày đầu đến trường, tôi vui vẻ, mong chờ khi cô Hương đang tận tình chỉ bảo chúng tôi về lớp của mình. Một cảm giác thật ấm áp len lỏi vào trong dòng cảm xúc của tôi. Tất cả đều mới mẻ nhưng thật thân thương. Ý nghĩa về trường, về thầy cô giáo có chút khác biệt, có chút ngỡ ngàng, lạ lẫm. Bạn bè lần đầu tiên gặp mặt trao nhau sự bối rối, ngượng ngùng, thầy cô trao cho học sinh sự ấm áp, thân thiện. Và rồi tất cả mọi người sẽ thân thiết với nhau như một gia đình. Chính từ ngôi nhà này là sự khởi đầu của những khó khăn thử thách mà tôi sẽ phải vượt qua để có được thành công mà tôi vẫn luôn mong chờ. Tôi tin mình sẽ làm được.

Đời không như mơ quả không sai. Cứ tưởng khi đã vào đến đây thì mọi thứ sẽ diễn ra một cách êm đềm. Nhưng không, vấn đề hòa hợp với một tập thể mới quả thực rất khó. Ngay ngày đầu tiên đi học không khí xa lạ căng thẳng đã bao trùm lên lớp học. Khi đó nếu không ngồi gần Hạnh, Hương thì có lẽ tôi đã trầm cảm. Xung quanh bốn bề toàn người lạ, chúng tôi tuy chung lớp nhưng không hề môi với nhau một lời nào. Sống trong môi trường không chút tự do, thoải mái đó càng làm tôi nhớ về lớp cũ - lớp 9B. Cái tên nghe sao mà thân thương đến thế - 9B : nơi tôi có những người bạn vui vẻ, hòa đồng, nơi tôi coi như gia đình thứ hai của mình khi ấy.

Cái nhìn không mấy thiện cảm với môi trường mới chỉ thực sự tan biến khi có sự xuất hiện của cô Hương. Cô đã liên tục tổ chức các hoạt động giúp chúng tôi kết bạn liên lạc được với nhau xóa tan bầu không khí ngại ngùng. Và hành động mà tôi thấy đúng đắn nhất của cô chính là việc sắp xếp lại chỗ ngồi. Cô đan xen các bạn nam lẫn các bạn nữ, điều đó đã giúp cân bằng lớp học giúp tôi tìm thấy niềm vui, niềm hạnh phúc của tập thể mới này. Dần dần, ngày qua ngày tôi đã thấy mình hòa chung vào nhịp đập của lớp, tôi cảm thấy yêu quý, trân trọng các thành viên trong lớp, coi họ là một phần quan trọng không thể thiếu trong cuộc sống.

Khi nói về các bạn nam trong lớp thì ta nói "Ôi! cứ gọi là hết nước chấm". Những người đàn ông tuyệt vời trong tương lai. Không chỉ có vẻ ngoài sáng sủa, anh tuấn mà còn vô cùng hiểu chuyện và tinh tế. Các bạn luôn tham gia nhiệt tình các hoạt động của trường, lớp. Luôn tạo ra những bất ngờ vào các ngày lễ cho tụi con gái chúng tôi. Chỉ đơn giản là những bông hoa, những chiếc móc khóa nhưng cũng đủ làm trái tim con gái tụi tôi tan chảy. Các bạn nam AK15 thật sự rất tuyệt!

Lớp tôi quả thật rất xứng với danh trai tài gái sắc. Các bạn nữ lớp tôi xinh lắm, mỗi người mang một nét xinh riêng biệt, độc đáo. Có người mang trong mình nét duyên dáng, thùy mị, có người thì lại vui tươi, trong sáng, người thì mạnh mẽ, cá tính... Nói chung các nét đẹp trên toàn thế giới có lẽ đã hội tụ hết trong lớp tôi rồi (hehhe). Điều đặc biệt ở các bạn nữ lớp tôi là chúng tôi không chia bè, chia phái. Chúng tôi thực sự yêu thương nhau và coi nhau như người thân trong gia đình. Được sống trong một môi trường luôn tiến lên phía trước, đoàn kết, yêu thương lẫn nhau khiến trái tim tôi như được sưởi ấm sau những tháng ngày đen tối, u ám nhất của cuộc đời.

Một tập thể có vững mạnh, có hạnh phúc, vui vẻ, có đoàn kết hay không, phần quan trọng còn nhờ vào sự dẫn dắt, chỉ huy của người đứng đầu. Và người luôn mang lại những điều tích cực trong suy nghĩ giúp tôi trưởng thành hơn mỗi ngày không ai khác chính là cô Hương. Nhân dịp này em xin thay mặt cả lớp gửi đến cô lời cảm ơn và xin lỗi.

"Cảm ơn vì cô chính là ngọn hải đăng dẫn lối cho tương lai sau này của bọn em. Cảm ơn vì cô đã luôn thấu hiểu, đồng cảm, ủng hộ những quyết định, con đường mà chúng em đã chọn lựa. Cảm ơn cô vì cô đã hoàn thành xuất sắc vai trò một giáo viên, vừa đảm nhiệm vị trí một người mẹ luôn quan tâm lo lắng cho những đứa con của mình. Ngoài ra cô còn như một người bạn để chúng em có thể chia sẻ câu chuyện của mình, cùng đồng hành giúp chúng em tốt lên mỗi ngày."

"Xin lỗi cô vì những lần chúng em đã bướng bỉnh không nghe lời cô dạy bảo. Xin lỗi thật nhiều cho những lần đi học muộn, rồi lại quên khóa xe, quên dây thề, không sơ vin. Những lỗi đó đáng ra không được vì phạm nhưng bọn em lại làm sai hết lần này đến lần khác. Xin lỗi vì những lần khiến cô suýt khóc chỉ vì bản tính bướng bỉnh, ích kỷ, ham vui của mình. Xin lỗi cô vì tất cả."

Đời này kiếp này ta chỉ có thể sống duy nhất một lần vì vậy hãy sống hết mình cho đam mê cho lý tưởng và hoài bão. Hãy sống

như chỉ còn một ngày để sống, dành nhiều thời gian cho bản thân và gia đình, đừng để phiền não quẩn lấy ta. Đó là những điều tôi học được cho chính mình từ cô, từ những bài giảng, từ những câu nói truyền động lực và truyền cảm hứng từ cô. Tôi thật sự rất vui và hạnh phúc khi duyên số đã cho tôi được gặp, được tiếp xúc và được nói chuyện với cô. Từ sau buổi tâm sự trên trường sau hơn 4 tháng nghỉ dịch tôi lại thấy đồng cảm, ngưỡng mộ người phụ nữ ấy hơn rất nhiều. Người đã giúp tôi thay đổi cái nhìn về bản thân mình. Tôi không còn tự ti như xưa nữa, không còn yếu đuối và sợ hãi khi người khác đánh giá về mình nữa.

Nhớ lại ngày nào tôi luôn tự ti về những nốt mụn trên khuôn mặt mình, luôn ngại ngùng khi nói chuyện với người khác, luôn né tránh chụp ảnh cùng bạn bè vì thấy bản thân mình xấu xí. Luôn sợ hãi những tiếng chê bai phàn nàn của người khác, ra đường luôn đeo khẩu trang cũng vì sợ người đời chỉ trích, bàn tán về mình. Nhưng từ buổi tâm sự, trò chuyện với cô hôm ấy, tôi như tìm nhìn thấy ánh sáng cuối đường hầm. Giờ đây tôi đã là một con người khác, tự tin hơn rất nhiều, biết yêu thương bản thân, không để người khác làm tổn thương mình nữa. Tôi không còn sợ những ánh nhìn đầy tò mò đó nữa, tôi cũng chẳng quan tâm những lời chê bai kia vì tôi sống cho chính tôi, sống cho những người tôi yêu thương chứ không sống làm hài lòng những kẻ chỉ muốn đim tôi xuống thật sâu. Đến giờ tôi chưa biết con đường dẫn đến thành công là gì nhưng tôi biết chắc con đường dẫn đến thất bại chính là cố làm hài lòng những người xung quanh. Vì vậy hãy làm những gì bạn thích, những thứ con tim bạn cho là đúng nhé!

Những gì tôi học được ngày hôm nay cũng chính là nhờ những con người đã và đang cố gắng xây dựng và phát triển ngôi trường trung học phổ thông Minh Phú. Họ chính là những giáo viên xuất sắc không ngừng cố gắng phấn đấu vì một thế hệ tương lai sau này. Trong công việc họ là những người năng động, nhiệt huyết, nghiêm túc giúp học sinh có những tiết học hiệu quả nhất. Ngoài giờ học họ lại như người cha người mẹ luôn quan tâm, âu yếm những đứa con của mình. Tôi thực sự cảm nhận được hơi ấm, sự thân thiện và ấm áp nơi họ. Thật sự tuyệt lắm!

Trong thời gian dịch bệnh đang diễn biến phức tạp để không rối loạn chương trình học tập chúng ta đã lựa chọn phương án dạy học online và những lúc khó khăn như vậy mới thấy được sự nhiệt huyết và tinh thần trách nhiệm của các thầy cô giáo cao như thế nào. Trong suốt 45 phút của mỗi tiết học các thầy cô luôn ân cần giảng giải tận tâm, tận tụy từng phút từng giây, luôn cố gắng tạo điều kiện thuận lợi cho chúng tôi tiếp thu kiến thức một cách dễ dàng nhất. Ở đây có niềm vui, nỗi buồn, có nụ cười và có cả nước mắt. Vui vì những tiết học thú vị, vì đạt được giải cao trong các kỳ thi. Buồn khi lười học bị thầy cô trách và có khi nước mắt rơi vì tủi thân vì thất bại. Dù thế nào đi nữa, dù thời gian có trôi đi thì tôi cũng không bao giờ quên đi những kỉ niệm yêu dấu mà thầy cô, mà bạn bè tạo dựng.

Thầy cô ơi!

Chúng em cảm ơn thầy cô vì đã dạy chúng em biết dám đam mê, dám lựa chọn và dám hi sinh. Cảm ơn thầy cô vì cho chúng em biết cố gắng sau những thất bại. Thầy cô đã chỉ cho chúng em biết rằng thất bại rồi đứng lên đi tiếp được mới là điều ý nghĩa, có khi còn ý nghĩa hơn cả chiến thắng. Cảm ơn thầy cô vì đã nở nụ cười ấm áp, vì những lời chỉ dạy chân thành, vì những giọt mồ hôi và có khi cả những giọt nước mắt đã lăn dài, tận tụy để chúng em có được thành công ngày hôm nay.

Dù thời gian có ngắn hay dài, dù có mang ta lớn dần rồi đi xa, dù sau này mỗi người một nơi, bây giờ, mỗi người được thầy cô dạy dỗ, dìu dắt, chúng em luôn cảm nhận được rằng trái tim thầy cô luôn chan chứa tình yêu thương. Nơi đây hình bóng thầy cô không bao giờ phai nhòa, tiếng thầy cô ấm áp truyền vào trong từng trang vở, nét bút như gió thơm mát hôm nay vì ngày mai.

Thấm thoát đã gần 5 tháng trôi qua, 5 tháng ở nhà học online, 5 tháng vắng bóng thầy cô và bạn bè đồng nghĩa với việc suốt 5 tháng trời không được đến trường. Tất cả điều đó khiến tôi nhớ mãi về mái trường trung học phổ thông Minh Phú.

Trường tôi có khuôn viên xanh tươi, sạch và đẹp, mỗi cái cây, mỗi bông hoa ở đây làm nên nụ cười của chúng tôi. Từng chiếc ghế đá in dấu kỷ niệm những lần tụ tập chuyện trò đủ thứ trên đời, những khi lao động hay trực nhật mỗi một chiếc ghế đá là điểm dừng chân, nơi tràn ngập những nụ cười, nơi san sẻ những niềm vui nỗi buồn của chúng tôi. Và ở nơi ấy mỗi lớp học như một mái ấm yêu thương, không biết từ lúc nào tôi đã yêu và gắn bó với mái trường này nhiều đến thế.

Kể cho bạn nghe bí mật của tôi này, nhớ giữ bí mật nhé. Trong trường tôi có nơi được gọi là "thế giới thần tiên đấy", bạn có tin không? Thật ra nó là cái thế giới do chính tôi tạo ra mà thôi. Tôi đã tự nhận khoảng đất sau trường, nơi có những dãy hoa cúc tuyệt đẹp với hai gam màu xanh thẫm và vàng óng, xung quanh dãy hoa là hai lối đi cùng dẫn đến sân bóng và dẫn đến chiếc ghế đá dưới tán cây phượng sừng sững, uy nghiêm, ngang nhiên vươn mình trong nắng sớm. Nó đẹp tựa như bước ra từ truyện cổ tích và được tạo ra bởi đôi tay khéo léo của người họa sĩ tài ba với những nét chấm phá đặc biệt, độc đáo.

"Nơi có chiếc ghế đá cũ kỹ, cây phượng cần cỗi thêm dãy hoa đơn sơ, chẳng có gì đặc biệt mà cũng được gọi là "thế giới thần tiên" sao?"

Với tôi đúng là thế đấy. Chính vì cái nét đơn giản mộc mạc ấy mà tôi mới ấn tượng mà yêu thương và giữ nó cho riêng mình. Những lúc mệt mỏi, chán nản, áp lực tôi thường đến nơi đây như tìm cho mình một phương thuốc cứu chữa tâm bệnh. Bình thân ngồi dưới tán phượng thả hồn vào trong gió, cùng gió bay lượn, vui chơi qua từng tán lá, qua từng nhành hoa cúc đang khoe mình nở rộ giữa những tia nắng ngọt ngào. Chốc chốc lại hạ cánh trên ngọn phượng cao chót vót, nằm dài trên phiến lá nheo mắt ngắm nhìn từng đám mây đang lững lờ trôi, thỉnh thoảng cái bụng lại réo ầm lên vì những chiếc bánh mì, những chiếc kẹo ngọt được gắn tinh tế trên bầu trời trong xanh cao vút. Đang nghĩ cách hái những viên kẹo kia xuống thì bỗng người tôi nâng nâng, trao liêng dữ dội và rồi tôi bị hất văng khỏi tán lá rơi bịch xuống đất. Hóa ra một chú chim nhỏ đang tập bay đã vô tình vỗ cánh

bay qua nơi tôi đang nằm nghỉ và chiếc cánh không lồ là chiếc quạt gió hát thẳng tôi xuống một cách không thương tiếc. May mắn thay tôi đã được một chị hoa cúc dễ thương vươn mình đón lấy. Nằm trên những cánh hoa mềm mượt của chị tôi thiu thiu ngủ nhưng tôi vẫn biết rằng trong lúc tôi yên giấc ngủ say những chú ong chăm chỉ, vẫn không ngừng làm việc lấy phấn hoa và lấy luôn cả những ưu phiền, mệt mỏi của tôi."Thế giới thần tiên" của tôi kì diệu lắm đúng không?

- "Ngọc ơi, ra đây chơi nhanh, sao suốt ngày ngồi đấy thế"

- " Đến ngay đây "

Lần nào cũng vậy chỉ khi bạn tôi đánh thức thì khi ấy tôi mới bước ra khỏi thế giới riêng của chính mình với tâm thế sáng khoái, vui tươi, tràn đầy sức sống

Bản thân luôn vui tươi, hạnh phúc cũng vì ngôi trường tôi đang học là một trong số ít các trường nổi bật và đi đầu với các hoạt động vui chơi giải trí, các hoạt động tập thể trong khu vực Sóc Sơn rộng lớn này.

Sau tất cả cái đích cuối cùng trong cuộc sống của mỗi chúng ta không nằm ở chỗ ta sẽ giữ lại gì cho riêng mình mà là ta để lại những gì trong trái tim mọi người. Đó chỉ có thể là những ấn tượng đẹp, những tình cảm thiêng liêng với bạn bè, thầy cô và cuộc sống muôn màu còn mãi trong cõi nhớ, về cái tuổi học trò đầy mơ mộng giàu hoài bão dưới mái trường thân thương. Đó còn là một biểu tượng đặc trưng gắn bó mật thiết với hình ảnh người học trò trường trung học phổ thông Minh Phú, một logo trang nhã về hình thức phối hợp hình ảnh và đầy ý nghĩa chiều sâu, gọi cả những khát khao chinh phục đỉnh cao tri thức của lớp lớp thế hệ học trò. Để khẳng định không gì có thể ngăn cản được bước chân khí phách ngang tàng và quyết tâm chinh phục những chân trời mới.

Vũ trụ với vô vàn những điều bí ẩn cần sự khám phá nơi con người. Đó phải chăng là lý do mang ấn tượng ngay từ cái nhìn đầu tiên về sự tròn đầy nguyên vẹn. Một hình tròn với gam màu chủ đạo là sắc xanh trang nhã hài hòa và tươi mát: đó là một lời khẳng định đầy can đảm rằng một ngày kia chính chúng ta chứ không ai khác sẽ làm đầy thêm vốn tri thức của chính mình. Màu xanh lam của ngọn núi làm cho bức tranh cuộc sống hay bức tranh trong tâm hồn của con người hiện ra giàu sức sống và tràn đầy sinh khí mới trong khát vọng chinh phục tri thức ở tầm cao

Nằm phía xa xa, sau ngọn núi là hình ảnh mặt trời rực sáng giữa không gian, thời gian vô tận. Trên một nền trời rộng thênh thang, muôn trùng mây mù, mặt trời vẫn rực sáng với tất cả năng lượng nhiệt tâm. Ông mặt trời vươn mình lên trên, qua những bậc thang rồi từ từ xuất hiện sau dãy núi trập trùng. Một màu đỏ tươi - màu của chiến thắng vinh quang, gam màu ấy chỉ rực sáng từ những con người có khát khao thực sự.

Nhìn tổng thể logo ta dễ thấy nó giống như một bức tranh "Nhật xuất thiên sơn" được tạo ra bởi bàn tay khéo léo của người nghệ sĩ tài ba với ý nghĩa mang tới nguồn năng lượng cho sự khởi đầu mới với nền tảng và điểm tựa vững chắc để phát triển và nắm chắc thành công trong công việc và cuộc sống

Tên trường và tên mảnh đất Minh Phú thân yêu hiện lên dưới ngọn núi hùng vĩ trên nền lúa chín vàng xuộm. Ở đó như hiện lên hình ảnh dãy núi Sóc cheo leo nơi người anh hùng thánh gióng cưỡi ngựa bay về trời sau khi đánh giặc cứu nước. Giờ đây khi đất nước đã sạch bóng quân thù hàng năm vào mỗi dịp lễ Tết đình núi ấy vẫn luôn mời gọi nhắc nhở chúng tôi nhớ ơn công lao của Phù Đổng Thiên Vương.

Sử dụng nền vàng màu lúa chín để in ấn tên mái trường như muốn thể hiện nền tảng của nền văn minh lúa nước lâu đời. Ở đó tôi thấy có bà, có mẹ cùng những giọt mồ hôi lấm tấm trên đồng giữa trưa hè oi bức, chúng tôi thấy yêu hơn, yêu thêm gia đình, quê hương, đất nước và hiểu rằng luôn có những bàn tay ở bên nâng niu bảo bọc, tiếp thêm sức mạnh cho chúng tôi vững bước trên con đường chinh phục tri thức.

Logo, một biểu tượng đẹp đã mang trong nó biết bao nhiêu là tiếng lòng thổn thức từ ngàn xưa vọng lại. Nó mang trong mình một sức mạnh vô biên của con người và khát khao vươn tới những đỉnh cao học thức. Nó còn là dung hòa của trái tim nhân loại, ta đâu chỉ sống bằng lí trí mà con sống bằng một trái tim rực lửa và khao khát yêu thương. Không hề khoa trương, diêm lệ, hết sức nhẹ nhàng mà tinh tế, Logo của chúng ta là biểu tượng đẹp cho một thế giới phong phú và tràn ngập khát vọng sống, khát vọng chinh phục và yêu thương.

Mãi mãi ở tuổi học trò - một ước mơ muôn thuở. Nhưng không ai có thể đi ngược lại quy luật của tự nhiên. Ai rồi cũng phải lớn khôn, cũng phải bước chân ra khỏi sự đùm bọc che chở của bố mẹ, để tiến tới với cuộc sống xô bồ ngoài kia với bao bộn bề, lo toan. Ta dần trưởng thành, và thôi không ngây ngô, mơ mộng, thôi không sống vô lo vô nghĩ như những ngày tươi đẹp đã qua. Tờ lịch cứ ngày càng mỏng đi, sách mới được thay vào kệ, kiến thức ngày một nhiều thêm, những kì thi lớn cứ cận kề, những cột mốc của cuộc đời chờ ta chạm tới, những dự định lớn lao ai cũng phải có cho riêng mình.

Tôi sẽ cố gắng học tập thật giỏi, mang những kiến thức mình được học để đóng góp cho nước nhà, rồi đây tôi sẽ trở thành một nhân viên kinh doanh và bằng năng lực cố gắng làm việc không ngừng nghỉ tôi sẽ trở thành một doanh nhân thành đạt, sống trọn với ước mơ của mình. Và không chỉ tôi, mà mỗi người học sinh cũng đều có mục đích phấn đấu, cũng có lựa chọn cho tương lai của mình. Nhưng tất cả đều có điểm chung, đó là cùng mang trong mình một tình yêu lớn với trường lớp, thầy cô và bạn bè, đều nỗ lực học tập vì chính tương lai của mình.

Minh phú là nơi sinh ra, lớn lên và giờ đây nó là nơi tôi trưởng thành cùng bao hoài bão, ước mơ và khát vọng.

Tới đây chính là một dịp vô cùng quan trọng - 15 năm thành lập trường.

Kỷ niệm 15 năm thành lập trường, là dịp Minh Phú nhìn lại quá khứ, để thấy được những gian khó và cả những nỗ lực vươn lên của thầy và trò nhà trường. Sự trưởng thành và thành công không tự nhiên đến, mà nó được vun trồng, xây đắp bằng tâm huyết và trí tuệ, bằng mồ hôi và nước mắt, bằng ý chí và nghị lực, bằng niềm vui và cả nỗi buồn theo năm tháng.

Kỷ niệm 15 năm cũng là một khoảnh khắc để Minh Phú dừng lại để nhìn rõ mình hơn, để suy ngẫm, thấu hiểu những trải nghiệm và đúc kết những bài học kinh nghiệm quý báu, coi đó như hành trang quan trọng nhất để bước tiếp những bước đi vững chắc trên chặng đường tiếp theo.

Lời cuối cùng tôi xin cảm ơn các thế hệ thầy giáo, cô giáo và các thế hệ học sinh yêu quý những người đã đang và sẽ tiếp tục cống hiến, xây dựng và viết tiếp truyền thống mái trường Trung học phổ thông Minh Phú thân yêu của chúng ta. Chúc trường ta vững bước trên con đường phát triển, với một niềm tin thắng lợi mới!

15 NĂM

VŨNG NỀN TẢNG
SÁNG TƯƠNG LAI